

stran při smlouvě ze dne 30. června 1928 a zda směřovala k ujednání smlouvy vážné či jen na oko, téměř výhradně volným uvažováním výpovědí stran jako takových a výpovědí svědků. Musilo proto býti vyhověno dovolání již z tohoto důvodu, aniž bylo třeba obírat se s ostatními dovolacími důvody uplatňovanými s hlediska § 503 čís. 3 a 4 c. ř. s. a rozhodnouti, jak výše uvedeno.

Čís. 11525.

Jednatel společnosti s r. o. jest sprostěn závazku podle § 2 (3) zákona o společnostech s r. o. tím, že společnost závazek dodatečně schválila. Takové dodatečné schválení platí i pro závazky směnečné. V takovém případě nemá majitel směnky proti jednateři podpůrný nárok podle § 103 směn. zák.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1932, Rv I 269/32.)

Proti směnečnému platebnímu příkazu proti Karlu S-ovi, jednateři společnosti s r. o. U., jenž přijal směnku v době, kdy společnost U. ještě nebyla zapsána v obchodním rejstříku, namítl žalovaný, že je neprávem žalován jako akceptant sporné směnky a jako falsus prokurátor ve smyslu čl. 55 obch. zák., ježto firma U., která jest vlastní akceptantkou sporné směnky, byla sice zapsána do obchodního rejstříku až po podpisu sporné směnky, avšak o tom, zda firma U. je do obchodního rejstříku zapsána, měla se žalující strana, kdyby byla jednala s péčí řádného obchodníka, přesvědčiti hned v době podpisu směnky, že pustila-li se přes to do jednání se žalovaným, nevzchází podle ustanovení druhého odstavce čl. 55 obchodního zákona z jednání toho pro žalovaného žádný závazek, že firma U. směnku dodatečně schválila a žalující strana ve vyrovnacím řízení také pohledávku ze sporné směnky proti firmě U. uplatňovala a firma U. pohledávku tu také uznala. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Jest přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu, že žalovaný jako jednatel společnosti U. byl zprostěn závazku podle § 2 odst. (2) zákona o společnostech s ručením obmezeným čís. 58/06 tím, že společnost dodatečně schválila závazek ze zažalované směnky, jak soudy nižších stolic mají za zjištěno. Takové dodatečné schválení platí i pro závazky směnečné. Řádným dodatečným zmocněním nastávají pravidelně účinky řádného zastoupení, a to ex tunc, jakoby tu od počátku bylo řádné zmocnění tak, že zavázán jest jen zmocnitel (neboť již není domnělý), nikoliv nepravý zástupce (neboť již není nepravý). Majitel směnky nemá na výběr, kterou z osob chce míti dlužníkem, zda zastoupeného podle všeobecných předpisů, či zástupce podle všeobecných předpisů, či zástupce podle § 103 sm. zák., neboť vyplývá již z povahy

věci, že závazek nepravého zástupce podle § 103 sm. zák. jest rázu jen podpůrného ve prospěch nabyvatele směnky, jenž nemá právní nárok proti zastoupenému. [Rouček: Právo směnečné V. vyd. str. 110/111; Hermann-Otavský: Právo směnečné II. vyd. str. 52 b)]. Jest úplně nerozhodné, zda společnost U. byla v době ratihabice předložena, čili nic. Podle tvrzení dovolatelky byla společnost předložena již v době před jejím zápisem do obchodního rejstříku. Podle úmyslu dovolatelky měl se směnečný závazek týkat jen společnosti, nikoliv žalovaného a, uznala-li společnost dodatečně tento závazek, nezměnilo se tím nic na původní hospodářské situaci a nelze tvrditi, že společnost nebyla oprávněna uznati směnečný dluh, který z počátku byl podle úmyslu obou stran jen za ni podstoupen. K ratihabici byli po zápisu společnosti do obchodního rejstříku oprávněni její jednatelé, a to bez jakýchkoliv formalit (§ 18 zák. o spol. s r. o.). Nebylo zjištěno, že šlo o jednání na oko a že se ratihabice přičila společenské smlouvě; to dovolatelka nikdy netvrdila. Odvolací soud nevyslovil názor, že dovolatelka schválila ratihabici tím, že přihlásila svou pohledávku k vyrovnacímu řízení společnosti U. Právní účinnost ratihabice nebyla nijak závislá na schválení dovolatelkou. Lze ovšem přisvědčiti dovolatelce, že jí nelze vytýkati, že se nepřesvědčila při zahájení obchodního spojení, zda firma U. je zapsána v rejstříku čili nic, to však nic nemění na právním názoru odvolacího soudu, že ratihabici pominulo ručení žalovaného.

Čís. 11526.

Byl-li dlužní úpis, na jehož základě nabyt věřitel pro pohledávku zástavního práva, podepsán nejen dědicem, v jehož prospěch jest vloženo vlastnické právo omezené právem čekatelským, nýbrž i všemi poddělci, pro něž jest poznamenáno čekatelské právo, není závady, by nebylo vyhověno návrhu věřitele na povolení exekuce vnucenou dražbou nemovitosti, avšak jen, jde-li o peněžitou pohledávku vykonatelnou nejen proti dědici, nýbrž i proti všem poddělciům.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1932, R II 21/32.)

K vydobytí peněžitě pohledávky povolil soud první stolice exekuci vnucenou dražbou nemovitosti dlužníků, stížené čekatelským právem. Rekursní soud k rekursu čekatelů exekuční návrh zamítl. Důvody: Podle obsahu odevzdací listiny ze dne 29. března 1924 jest nezl. dětem Janu a Marii K-ovým vyhrazeno čekatelské právo k nedílné polovici, náležející Heleně K-ové provdané D-ové, ohledně nemovitosti vl. č. 55 a podle téže listiny dále vyhrazeno nezl. Augustinu K-ovi čekatelské právo ohledně nedílné polovice rolnické usedlosti patřící nezl. Janu a Marii K-ovým. Podle pozemkové knihy jsou ve vl. č. 55 pod C pol. 14, rovněž na listu B. tato práva knihovně zajištěna (§ 20 knih. zák.). Pozdější věřitelé nynějších vlastníků nemovitosti — exekutů — nemohou se proto domáhati uspokojení svých pohledávek způsobem,